

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **E. B.**, st.přísl. Mongolsko, právně zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem AK Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2010, čj. CPR-9045-1/ČJ-2009-9CPR-C215,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou dne 13.1.2010, žalobkyně napadá rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.11.2010, čj. CPR-9045-1/ČJ-2009-9CPR-C215, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava (dále jen „Inspektorát“), ze dne 18.5.2009, čj. CPBR-01474-18/CI-2009-064065, kterým byla žalobkyni zamítnuta dle ust. § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), její žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť žadatelka nedoložila k žádosti náležitosti stanovené zákonem. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.11.2010, čj. CPR-9045-1/ČJ-2009-9CPR-C215, jakož i rozhodnutí I. stupně.

K 1.1.2011 přešla zákonem č. 427/2010 Sb., působnost Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného obou napadených rozhodnutí:

Žalobkyně žila ze svojí sestrou, která je občankou České republiky ve společné domácnosti v městě Ulánbátar v Mongolsku. Tato skutečnost je způsobila k naplnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně však dospěl k závěru, že žalobkyni toto postavení nesvědčí, neboť minimálně od roku 1997 žije její sestra na území České republiky. Má tedy za prokázané, že se v případě žalobkyně o společné soužití nejedná. Žalovaná pak v rozhodnutí pouze konstatuje, že žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 15 a odst. 4 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, aniž by se zabývala obsahem ustanovení § 15 a odst. 4 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je toho názoru, že z obsahu ustanovení pak § 15 a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců neplyne žádné časové omezení od uplynutí společného soužití a správní orgán prvního stupně ani konkrétní časový úsek, který by byl akceptovatelný neuvádí, přičemž žalovaná se s touto otázkou nevypořádala. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, který způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Žalobkyně z postupu správních orgánů nemůže v žádném případě dovodit, v jakých případech by aplikace ustanovení § 15 a odst. 4 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců fakticky přicházela v úvahu.

Výrok rozhodnutí I. stupně je nezákonný. Ustanovení § 87 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců je svojí povahou blanketní normou, podle které nelze ve věci rozhodnout. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve výroku zmiňuje také ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, lze dovodit, že důvodem pro zamítnutí žádosti byl správním orgánem zjištěný skutkový stav, spočívající ve vadě podání.

Podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen pomoci odstranit a žadateli nedostatky podání a poučí ho o následcích, které nastanou v případě, že se tak nestane. Správní orgán prvního stupně požadoval po žalobkyni doložení záležitosti v podobě dokladů o zajištění ubytování a fotografií. Také ji poučil o tom, že pokud tyto náležitosti ve lhůtě doloží, bude žádost zamítnuta podle ustanovení § 87e odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přesto, že žalobkyně beze zbytku splnila to co správní orgán požadoval, postupoval tak jak avizoval v poučení, ovšem pro absenci zcela jiné náležitosti. Správní orgán zjevně porušil ustanovení § 45 odst. 2, 37 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu, když účastníci řízení popřel její právo doplnit podání za situace, kdy tato byla v dobré víře, že podání má již zákonné náležitosti. Žalovaná tento nezákonný postup nenapravila, ba právě naopak, považuje ho za správný.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobkyně neodpovídají skutečností, které ze spisového materiálu vyplývají. Ze strany správního orgánu je třeba provést taková šetření, kterými bude hodnověrně prokázán skutečný stav věci. Samotné předložení zákonem stanovených dokladů neznamena automatické povolení žádosti. Formalistické pojetí řízení a rozhodování o žádosti by bylo v příkrém rozporu nejen se zákonem o pobytu cizinců, ale i se správním řádem. Správní orgán by tak zcela rezignoval na svou povinnost rozhodovat na základě zjištění úplného stavu věci a na posuzování otázky, zda jsou či nejsou dány zákonem stanovené podmínky pro vyhovění nebo zamítnutí žádosti

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tímto postupem obě strany sporu vyslovily souhlas.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Dne 10.3. 2009 žalobkyně podala žádost o povolení přechodného pobytu na území České republiky, k účelu uvedla ustanovení § 87b odst.1 s odkazem na ust. § 15a odst. 4 písm. a) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobkyně byl přeložen Rodný list na jméno B. N.I., oddací list, svědčící o uzavření manželství B. N., s D. N. , listina o udělení státního občanství ČR B.N. N., rodný list žalobkyně, potvrzení o zdravotním pojištění žalobkyně a kopie jejího cestovního pasu. Usnesením o přerušení řízení, společně s výzvou k odstranění nedostatků ze dne 12.3. 2009, byla žalobkyně vyzvána k doložení potvrzení o zajištění ubytování a 2 ks. fotografií. V spise je založen doklad potvrzující zajištění ubytování žalobkyně na adrese S. 769, H. B., a to od 17.2. 2009 do 30.6. 2009. Dne 25.3. 2009 bylo správnímu orgánu doloženo potvrzení o tom, že žalobkyně i její sestra byly společně vychovány svými rodiči. Z výpisů evidence cizinců s povoleným pobytem, pořízených správním orgánem prvního stupně dne 11.3. 2009 týkající se žalobkyně a její sestry vyplývá, že ani jedna z nich v žádostech o povolení pobytu neudávala existenci sestry. Správní orgán dne 11. března 2009 požádal velvyslanectví v Ulánbátaru o sdělení, má-li žalobkyně nějaké sourozence, a v případě je-li tomu tak, o uvedení jejich jmen a adres. Z protokolu o výpovědi účastníka řízení - sestry žalobkyně (ze dne 9.4. 2009), vyplývá, že sestra žalobkyně do České republiky přicestovala poprvé v roce 1997, žalobkyně přijela v roce 2006, sestry společně na území České republiky nebydlely ale občas se navštěvují. Sestra žalobkyně uvedla, že předpokládá, že když bude mít žalobkyně povolený pobyt budou bydlet společně u ní v Brně. Dne 29.4. 2009 byla doručena právnímu zástupci výzva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, k čemuž byla žalobkyni stanovena lhůta. Po uplynutí lhůty se podáním ze dne 29.4.2009 právní zástupce vyjádřil tak, že požádal správní orgán dle ustanovení § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, o sdělení důvodů proč žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu nebylo vyhověno a místo toho správní orgán dal účastníci řízení možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a požádal o písemné sdělení těchto skutečností neprodleně, a uvedl, že až poté se vyjádří k podkladům pro vydání rozhodnutí. Sdělením správního orgánu ze dne 7. května 2009 byl právní zástupce obeznámen s důvody nevyhovění žádosti ze dne 29.4.2009, a uvedl, že vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bylo žalobkyni umožněno v rámci zaslané výzvy a jelikož této možnosti nevyužila, nebyla žalobkyně na svých právech zkrácena, čímž byl postup správního orgánu v souladu s ust. § 4 správního řádu. Sdělení právní zástupce převzal 18. května 2009, téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nelze aplikovat ustanovení § 87b odst. 1 a § 15a odst. 4 písm. a) bod 1a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě bodu 1 nebylo hodnověrným způsobem doloženo, že ve státě, jehož je žadatelka občanem, nebo státě, v kterém měla povolený trvalý či dlouhodobý pobyt, žila se sestrou ve společné domácnosti. Naopak šetřením bylo zjištěno, že paní N.N. žije v České republice od roku 1997, což bylo potvrzeno i v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Od roku 2001 má zde povolený trvalý pobyt. Nejméně tedy od roku 1997 nelze akceptovat skutečnost, že by se dalo hovořit o společné domácnosti. Rovněž tak po příjezdu žalobkyně do České republiky v roce 2007, sestry nikdy nežili ve společné domácnosti. I doklad o zajištění ubytování,

který byl předložen k předmětné žádosti je na adresu S. 769, H.B.. Je tedy plně zjištěn stav, který prokazuje, že se o sdílení společné domácnosti nejedná. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemůže být dle názoru správního orgánu dostačujícím důkazem ani doložené potvrzení o společné výchovy, které dokládá pouze to, že jako děti byly sestry společně vychovávány svými rodiči. Navíc se jedná o stav, který skončil před nejméně 12 lety. Nejde tedy o situaci, která by měla umožnit soužití osob, které bylo na nějaký čas přerušeno a zúčastnění jej chtějí obnovit. V tomto případě vzhledem k tomu, že jmenované ani poté, co pobývali na území České republiky nesdílely společnou domácnost. V případě bodu 2 nebylo hodnověrným způsobem doloženo, že žadatelka je občanem Evropské unie vyživována. Podle názoru správního orgánu tato skutečnost nemůže v žádném případě přicházet do úvahy, neboť osoba vyživována musí odpovídat podmínkám vyživovací povinnosti dle zákona č. 94/1963 Sb., o rodině. Nelze tedy ustanovení bodu 2 svévolně uplatňovat či rozšiřovat jeho působnost na neopodstatněné případy. Rovněž je třeba zmínit skutečnost, že v době podání předmětné žádosti žalobkyně se sestrou o sobě vůbec nevěděly, neboť jak bylo zjištěno, ve svých předchozích žádostech, který podávaly ve věcech svých předchozích pobytů, ani v jednom případě nebyly uvedeny, jako sourozenec jedné či druhé. Taktéž v případě uváděné adresy v cizině není zcela zřejmé, jedná-li se o stejnou domácnost, neboť adresy vyplněné ve výše uvedených žádostech nejsou zcela shodné. Až v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení byla oběma účastnicemi uvedena shodná adresa.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se uvádí, že správní orgány jsou povinny přihlížet při rozhodování ke všem soustředěným podkladům, přitom ale předložené podklady hodnotí podle své úvahy, a přihlíží k těm podkladům, které mají nějakou vypovídací hodnotu a které mohou osvětlit či prokázat stav věci. Z informačních systémů bylo zjištěno, že do České republiky žalobkyně přicestovala na základě víza uděleného na zastupitelském úřadu v Ulánbátaru dne 8.4. 2007. V současné době se žalobkyně na území ČR zdržuje na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Žalovaný zkonstatoval, že je oprávněný názor správního orgánu prvního stupně, že v případě žalobkyně nejde o situaci, která by měla obnovit soužití osob, které bylo na nějaký čas přerušeno. Ze spisového materiálu vyplynulo, že sestra žalobkyně se zdržuje v České republice od roku 1997, a v roce 2001 jí bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na základě společného soužití s manželem. Žalobkyně žije v České republice od roku 2007, v žádostech o povolení pobytu na území ČR uváděla vždycky jinou adresu, než tu, na které žije její sestra, a zároveň bylo po prověření její dřívější žádosti zjištěno, že žalobkyně v minulosti existenci svojí sestry neuváděla, rovněž sestra žalobkyně neuváděla ve svých žádostech existenci žalobkyně. Žalovaný zdůraznil, že pravdivost a úplnost uvedených údajů potvrzuje žadatel svým podpisem. K námitce, uvedené v odvolání, že nebylo umožněno žalobkyni se seznámit se spisovým materiálem, žalovaný uvedl, že tomu tak není. Žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, jakož i ke způsobu jejich zjišťování, a navrhnout ji doplnění. Výzvu žalobkyně převzala prostřednictvím právního zástupce, tohoto svého oprávnění však nevyužila. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že teprve poté, co cizinec hodnověrným způsobem doloží, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, mohou být i na něho aplikována ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný uvedl, že správní orgán přejímající žádost, nemůže pouhým pohledem na předložené doklady zjistit, zda dokumenty o příbuzenství cizince - občana třetí země, jsou pravé, či zda jde například o falsa. Podle ustanovení § 15 a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci prvním, pokud podle bodu 1, ve

státě, jehož je občanem nebo ve státě, v kterém měl povolený trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti; podle bodu 2 je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo bodu 3 se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie. Ustanovení § 15a odst. 4 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně nesplňuje, neboť osoba vyživovaná musí odpovídat podmínkám vyživované osoby dle zákona č. 93/1964 Sb., o rodině.

Na základě uvedených podkladů Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky takto:

V první námitce žalobkyně uváděla, že z obsahu ustanovení pak § 15 a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců neplyne žádné časové omezení od uplynutí společného soužití, žalovaný se s touto otázkou nevypořádal, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a žalobkyně z postupu správních orgánů nemůže dovodit, v jakých případech by aplikace ustanovení § 15 a odst. 4 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců fakticky přicházela v úvahu.

Žalobkyně, jak bylo výše uvedeno, podala žádost o povolení přechodného pobytu na území České republiky, za účelem, který specifikovala uvedením ustanovení § 87b odst.1 s odkazem na ust. § 15a odst. 4 písm. a) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Podle ust. § 87b odst.2 zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit náležitosti, jimiž jsou kromě jiných i doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že *„je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud :*

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, ..“.

Uvedené ustanovení zákona, kromě doložení existence příbuzenského vztahu, obsahuje pod bodem 1. podmínku, že cizinec žil s občanem Evropské unie v společné domácnosti, a to ať už ve státě, jehož je občanem (tj. v případě žalobkyně v Mongolsku), nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt (tj. v ČR), a pod bodem 2 podmínku, že cizinec je občanem Evropské unie vyživovaný.

Správní orgány rozhodující ve věci dospěli k závěru, že podmínka bodu 1 § 15a odst.4 zákona o pobytu cizinců, v případě žalobkyně splněna nebyla, neboť bylo zjištěno, že sestra žalobkyně žila od roku 1997 v ČR, žalobkyně v Mongolsku, a ani po příjezdu žalobkyně do ČR v roce 2007 nikdy nežili v společné domácnosti.

Judikatura správních soudů i Ústavního soudu sice zastává názor, že *pojmem sloučení rodiny nelze vázat vždy jen na společné užívání jednoho (společného) bytu;* (viz. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11.2.1999, sp.zn. III ÚS 534/98) nicméně v tomto rozhodnutí soud dospěl k závěru, že *„...rodinou ve smyslu zákonného předpisu nutno zpravidla rozumět souladné soužití především manželů s nezletilými dětmi, za jistých*

okolností - podle jejich povahy - též s dětmi dospělými tak, že všichni její členové vzájemně soužití cítí jako naplnění citových, příp. jiných vzájemných vazeb a vytvářejí tak - i v dospělosti dětí - pevný svazek, v němž každý její člen nachází uspokojení a vzájemnou podporu“.

Z uvedeného vyplývá, že za vztah rodinný lze bezesporu považovat i vztah obdobný vztahům rodinným, existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče - děti, prarodiče - vnuci. Právě proto zákon požaduje podmínku existence společné domácnosti, která dokládá existenci dlouhodobého a úzkého vztahu. Ustanovení bodu 1 tak dopadá na případy intenzivního a dlouhodobého vztahu příbuzných, které bylo na nějaký čas přerušeno a zúčastnění jej chtějí obnovit, přičemž vzájemné soužití cítí jako naplnění citových, příp. jiných vzájemných vazeb. Soud je toho názoru, že ze skutečností zjištěných inspektorátem jednoznačně plyne závěr, že o takový vztah se v případě žalobkyně a její sestry nejedná. O dlouhodobou a úzkou citovou vazbu se nejedná jestliže, nejen, že sestry neměly spolu za posledních 12 let před příjezdem žalobkyně do ČR společný pobyt v rámci jednoho státu, ale ani poté, co žalobkyně přicestovala do ČR spolu se sestrou nebydlela. Skutečnost, doložená žalobkyní, že byly spolu se setrou vychovávány rodiči, neprokazuje po uplynutí 12-ti let odděleného života dlouhodobou úzkou citovou vazbu. Tento závěr podporují i další okolnosti, které byly zjištěny inspektorátem a to, že žalobkyně ani její sestra svou sestru jako rodinného příslušníka v žádostech o pobyt v ČR neuváděly, a také i když obě měly možnost spolu bydlet po příjezdu žalobkyně do ČR neučinily tak; přestože, jak uvedla sestra žalobkyně, bydlí s manželem v Brně v prostorném bytě, kde by i nimi žalobkyně bydlet mohla a i sestřin manžel je s danou situací seznámen.

Soud konstatuje, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně nejen, že nežila se sestrou v společné domácnosti, jak požaduje zákon ale ani hodnověrným způsobem nedoložila, že přestože spolu 12 let nežily v společné domácnosti existuje mezi ní a sestrou tak úzký a dlouhodobý vztah.

K žalobní námitce soud uvádí, že zákon neuvádí délku odloučení jako kritérium intenzity rodinných vztahů, ale existenci společné domácnosti před odloučením. Existence společné domácnosti se sestrou před příjezdem žalobkyně do ČR, nebyla žalobkyní hodnověrně doložena, naopak inspektorát zjistil, že již před příjezdem žalobkyně do ČR se sestrou dlouhodobě (od roku 1997-2007) nestýkala, neboť žily v jiných státech, a po příjezdu také spolu nežily ve společné domácnosti, svůj příbuzenský vztah v žádostech o povolení pobytu neuváděly, a proto nelze usuzovat na tak intenzivní vztah, který by nepovolením pobytu žalobkyni způsobil závažnou citovou újmu. Pouze vztah takové intenzity, který je popsán ve výše citovaném rozhodnutí Ústavního soudu je ustanovením § 15a odst. 4 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců chráněn.

Pokud jde o splnění podmínky § 15a odst. 4 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně ani netvrdila, že by byla sestrou vyživována.

Soud neshledal tvrzenou nezákonnost výroku. Jak sama žalobkyně uvádí, správní orgán ve výroku zmiňuje také ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, i žalobkyně dovodila, že důvodem pro zamítnutí žádosti byl správním orgánem zjištěný skutkový stav. V daném případě dle ust. § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je náležitostí podání (§ 87a odst. 2) namísto dokladu o účelu pobytu, doklad, že cizinec je rodinným příslušníkem občana EU. Příbuzenský vztah se sestrou žalobkyně doložila, proto ji správní orgán nevyzýval k odstranění této vady, správní orgán však byl povinen zkoumat, zda je tento příbuzenský vztah podřaditelný také pod ust. § 15a odst. 4 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců nebo-li, zda-li je splněna podmínka stanovená ust. § 15a odst. 4 písm. a)

bodů 1 zákona o pobytu cizinců, a tou je existence společné domácnosti cizince s občanem EU. .

Podle ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Žalobkyní namítané porušení ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu soud rovněž neshledal. K odstranění vad v podobě absence předepsané náležitostí správní orgán žalobkyni vyzval, skutečnost, že žadatel vyžadované listiny doloží, ještě neimplikuje závěr, že žádosti bude vyhověno, správní orgán je povinen posoudit skutkový stav věci, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a nejen na základě podkladů předložených žadatelem, ale podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů může užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nadto podle ust. § 50 odst. 2 správního řádu si podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.

Soud se nedomnívá, že by se žalobkyni nedostalo v řízení dle § 4 odst. 2 správního řádu přiměřeného poučení o jejích právech a povinnostech, a to právě vzhledem k tomu, že byla právně zastoupena již před podáním žádosti. Nedostatky žádosti byly na výzvu inspektorátu dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu žalobkyní odstraněny. Z formálního doložení podkladů k žádosti ovšem nevyplývá, že žádosti bude vyhověno, tyto podklady a jejich věrohodnost musí být správním orgánem přezkoumána a posouzena. Je nepochybné, že správní orgán nemá povinnost ani v rámci poučení či odstraňování vad žádosti uvádět, jakými doklady a jakého obsahu má žadatel svůj nárok prokazovat.

Na základě uvedených skutkových zjištění k datu vydání rozhodnutí žalovaného soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem, když zamítli žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.A..s.).

V Praze dne 31.3. 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu